

בחיונים ונחישות

המסע של

נפתלי בנט

פדופיל

לצמדת

|| נואת // רונית ורדי | איור // אלון בראייד ||

נשהגיע

הקדע בין נפתלי בנט לבין בנימין נתניהו, אחרי פחות משנה וחצי של עבודה משותפת ביחיד של נתניהו באופוזיציה, נקטע מסלול שעליו פינטז מנהיג "הבית היהודי". בדיעבד, זו הייתה גם הזדמנותו הגדולה ביותר. בנט שאף באמת ובתמים להיצמד לנתניהו לכברת דרך ארוכה. זו הייתה מבחינתו הגשמת חלום. אחרי הכול, הוא היה דמות החיזוי הגדולה שלו, ולראייתו, הוא עצמו ביבי משופר. בנט משוכנע שהוא נזר הבריאה. שהשכל והתבונה ניתנו בו במנות נדיבות במיוחד. מתוחכם מנתניהו ומליברמן, פיקח מגדעון סער, כריזמטי מיאיר לפיד, ערכי מציפי לבני וערמומי מאהוד ברק.

נפתלי בנט הוא אכן אדם ברוך כישרונות. נחוש ומתוחכם, ממוקד ובעל שליטה עצמית. אבל יש בו גם צד ילדותי. מעין פעוט מתקתק, שהקיף עצמו בשרשרת עוללים פרוצים. לשכת שר הכלכלה, למשל, פועלת כסוג גנון, שלעתים נראה גם כמחוסר גנן או גננת. התחושה של רבים בסביבה הזו היא שהם חלק מקמפיין מתמשך, לא משרתי ציבור בעבודת מטה מסודרת. הכול, נדמה, הוא בשם הנראות. במהלך השבועות האחרונים שוחחנו עם עשרות אנשים שליוו את בנט בשלבי חייו השונים. עם כאלה הנושאים ונותנים עמו ברמה יומיומית. צפינו באינספור הסרטונים והפוסטים שהעלה לרשת. קשה להתפלא מדוע עיתונאים רבים חושדים בו ובכוונותיו, ומדוע גורמים רבים שבאים איתו במגע אינם תופסים אותו כאמין. וכל הזמן חוזרים לנתניהו. מסלול חייו של בנט, האמביציה הפוליטית שלו, שיטותיו; כולם מובילים להשוואה עם תאומו הבוגר והמנוגד, ראש הממשלה. אותו אחד שבנט מקווה להחליף יום אחד בתפקיד.

כתפר שבין האתוס החילוני לשייכות הדתית

הוא נולד ב־1972. בן זקונים. שפת אמו אנגלית-אמריקאית. הוריו עלו לישראל מארצות הברית לאחר הניצחון במלחמת ששת הימים. בשיא האופוריה. אחרי מלחמת יום כיפור הועסק ג'ים בנט, האב, כגייס תרומות עבור הטכניון. המשפחה, על שלושת בניה, עקרה בעקבותיו לקנדה. לג'ים בנט היו מוניטין של איש מכירות כריזמטי. בנט ירש ממנו את התכונה הזו, וכמו פטריון לשעבר נתניהו, הוא רואה בה נדבך חשוב באישיותו הפוליטית. בנט, כמו נתניהו, התחנך חליפות בישראל ובאמריקה. כך השכיל להתאים עצמו למציאות משתנה. להתמודד עם זרות. לאמץ את צבעי הסביבה. הוריו סיפרו שהמשפחה כולה החלה לחזור בתשובה רק משום שלמד בגן ילדים דתי בקנדה, בחסות חב"ד. היה צריך לחבוש כיפה. להתפלל. לשמור על כשרות. והוא הדביק בזה את כולם. אחרי תקופה נוספת בניו ג'רזי חזרה המשפחה לחיפה. נפתלי התבגר על הכרמל. ביתם ניצב בשולי נחל אחוזה, עצי אורן עטפו את הבית והחורש נגע בחצר. בחורף זרמו מעיינות מים חיים אל הוואדי. רקפות זעירות בצבצו מן הסלעים. אבל לחורש של הר הכרמל היו גם פנים אחרות.

בני עקיבא חינכה את ילדיה למסירות לאומית. לתפיסתם את עצמם כערכיים מן החילונים שסביב. מורמים מאותם אוכלי פיגולים ומעשני סמים. ציונים ודתיים. גאולה לצד עבודה. דמויות החיזוי התערבבו, חילונים לצד דתיים: מאיר הרצין, אריאל שרון, רפאל איתן; וגם חנן פורת, זאב חבר (זמביש), הרב משה לוינגר. כולם סוערים, עם אלמנט אנרכיסטי. עליהם, אין מורה החוק. החניך נפתלי בנט נהג לספר שעל המדף בחדרו היו ספריהם של מאיר הרצין ויוני נתניהו ("מכתבי יוני"). האתוס חילוני, הערכים הדתיים. הוא למד בתיכון הדתי של חיפה, "ישיבת יבנה". מוסד מתון יחסית, רחוק מאחרים, ששימשו בני גידול לתנועת ההתנחלות בשטחים. רק מאוחר יותר

בין שני עולמות

בני עקיבא חינכה את ילדיה למסירות לאומית. דמויות החיזוי התערבבו, חילונים ודתיים: מאיר הרצין, אריאל שרון, חנן פורת, זאב חבר (זמביש). כולם סוערים, עם אלמנט אנרכיסטי. החניך בנט נהג לספר שעל המדף בחדרו היו ספריהם של הרצין ויוני נתניהו

בחייו, כשחזרו אחר המתנחלים, דאג שתמונת הרב קוק תבצבץ ברקע צילומי הווידיאו שלו ביוטיוב. ביום השנה הקודם למותו של יוני נתניהו שחזר את ילדותו בצל המיתוס שלו גיבור אנטבה. סיפר שבעת המסעות הצבאיים, בעת שהיבלות עלו בגליו והוא נפצע והתקשה להמשיך, נזכר בקטעים מ"מכתבי יוני". חש בגיבור אנטבה מהלך לצדו. לא פחות. גם לבנו הראשון קרא יהונתן, על שם הלוחם הנערץ עליו. הוא התגייס לצה"ל בקיץ 1990. כמו יוני וביבי, שאף לסיירת מטכ"ל, וגם הגיע אליה. לצוות שלו, "צוות גיורא", הדביקו אז את השם "צוות הדוסים". רמז לחריגותו - ארבעה חיילים חובשי כיפה. בהם עמנואל מורנו שנהרג שנים רבות אחר כך, במלחמת לבנון השנייה. רמזים בדבר

בבעתה. חלקי הגופה נמצאו אחרי כחודש, באחד היערות הסמוכים. שני החשודים שנעצרו שוחררו בשל מחסור בראיות. התיק נותר פתוח. שנה אחר כך נעלם הנער דני כץ. גם הוא תושב הכרמל. הפצע נפתח. ההר הוצף שוטרים. חיפשו רמזים ועקבות. הגופה אותרה במערה באזור סכנין, עם סימני חנק ועדויות לתקיפה מינית. חמישה מתושבי הכפרים הערביים באזור הורשעו ברצח. שניים מהם הורשעו גם בחטיפתה ובאינוסה של דפנה כרמון. אלא שברבות השנים התגייסו פנסיונים של השב"כ וקרימינולוגים כדי לסייע לאתר את הרוצחים האמיתיים. לשחרר את החמישה מן הכלא. הניסיונות כשלו. המתח בין ערבים ויהודים, כשברקע כל הזמן מלחמת לבנון הראשונה והמאבק נגד פינוי ימית, פרנסו שיחות חצר רבות בקרב חניכי בני עקיבא בכרמל באותה התקופה.

את ימי "ענבי זעם"; וזו שחיסלה לפרס את הבחירות. פרשת כפר קאנא, שבה נורו פגזים ופגעו בריכוז פליטים ואנשי או"ם. יותר מ-100 אזרחים נהרגו. המבצע קוצר, אבל בנט רתח. הפוליטיקאים מאלצים את הצבא לפעול בהתאם לאינטרסים הזרים שלהם. היה צריך לדעתו, להמשיך ולהפציץ את השטח באש כבדה. אבל הוא היה רק מפקד זוטא, איש

לא היה מעוניין בעצותיו. התסכול כילה בו כל חלקה טובה. "ירידת המתח" הורגשה אצלו היטב. הוא מיעט להגיע ונערך לשחרור. במילואים התקדם עד לדרגת רב סרן. מסלול צבאי ארוך טווח לא היה חלק מתכניתו.

הוא למד משפטים בירושלים והסתופף בחבורה של בוגרי היחידה בני העיר. אביו של אחד מהם, בן אנוש, החזיק בחברת טכנולוגיה בשם אשבל. הוא עודד את הצעירים לקחת את גורלם

בידיהם ולהקים חברות בתחום. זמן קצר קודם לכן היו ירושלמים אחרים מעורבים בהנפקת סטארט-אפ מבטיח אחר, "צ'ק פוינט". הדולרים קרצו, והמטכ"ל יליסטים מהמחוזים שמעל ומתחת לבנט כבר היו עמוק בתחום. בן אנוש החליט להקים קבוצה חדשה. ערב אחד כינס שלושה חברים על ספסל בגן ציבורי בעיר: נפתלי בנט - חברו מהיחידה; מיכל צור - חברה מהתיכון שליד האוניברסיטה; ושותפה לדיירה, ליאור גולן, הטכנולוג היחיד בקבוצה. לא היה להם מושג במה יעסקו. לא רעיון למוצר. לא כסף. רק רצון להשתלב בטרנד הטכנולוגי הסוחף של אותם הימים; וגם אמונה יוקדת בכישרונם ובאפשרויות הבלתי מוגבלות. כך, ב-1999, הוקמה סאיטסה, שהתמחתה באבטחת מידע של שירותים בנקאיים. הם רשמו אותה בארצות

פעילויות ממושכות מעבר לקווי האויב פוזרו עם מותו. ותמונתו נאסרה לפרסום גם לאחר שנקבר. בנט ביקש לצאת לקורס קצינים, על אף שהיחידה לא נזקקה לקצינים נוספים. הוא לא ויתר. היה מוכן לעקור ליחידה אחרת, העיקר לזכות בדרגות קצונה ולפקד על חיילים. המוצא נמצא לו ביחידת צייד הטיילים, מגלן. טל רוסו הובא לפקד על היחידה,

שהייתה אז במצב קשה במיוחד. רוסו מינה את בנט למפקד פלוגה מבצעית, ליווה את צמיחתו המקצועית בשטח. אמרו אז על בנט שהוא משימתי מדי. מתמקד במטרה ומדלג על האנשים שבדרך. "כשנפתלי רוצה משהו, הוא משיג אותו, גם באופן חסר עכבות". ההערכות הללו ליוו אותו בכל אשר פנה, מאז ועד היום.

צל"ש או טר"ש?

בנט ביקש לצאת לקורס קצינים, לא ויתר. היה מוכן לעקור ליחידה אחרת. המוצא נמצא ב"מגלן". אמרו עליו אז שהוא משימתי מדי. מתמקד במטרה ומדלג על האנשים שבדרך. "כשנפתלי רוצה משהו הוא משיג אותו, גם באופן חסר עכבות"

ריח האקזיט נישא באוויר

1996 היא שנת מפתח בסיפורנו. המדינה עדיין המומה מרצח רבין, ומחליפו שמעון פרס מתכוון לבחירות, לא מעלה בדעתו שהבחור הצעיר שטיפח בעבה בנימין נתניהו, יכהו שוק על ירך. בתל אביב ובירושלים התפוצצו מתחבלים מתאבדים, ובצפון ירה חיזבאללה. פרס החליט להוציא את צה"ל למבצע "ענבי זעם". בנט השתתף בו עם חייליו. אחר כך התגאה על האופן שבו הצליח לכבוש את יעדיו בתוך יום, ולא ביומיים שהוקצבו לכך. אריק שרון דור 2, אם תרצו. אבל כמו שסיפר עיתונאי "ליברל" שלום ירושלמי, בנט היה מעורב גם בטעות הטרגית שקיצרה

הפוליטיקה דופקת על הדלת

האקזיט הגיע בסוף 2005. הכותרות חגגו. סאיטסה נרכשה בידי RSA תמורת 145 מיליון דולר. רחוק מהמספרים הגדולים שכבר התגלגלו אז בתחום, אבל עדיין סכום מרשים. לא צ'ק פוינט. לא בסדרי הגודל, ולא בדבקות של בניית עסק המשכי, חזק, גדול ומעסיק עובדים בישראל. הרוב המכריע של הסכום נותר בידי הקרנות שהשקיעו בחברה. בנט משווק קרוב לעשור את סיפור האקזיט כחלק אינהרנטי מדמותו המצליחנית. צירוף הספרות 145 (מיליון דולר) נאמר פעם, ועוד פעם, ועוד פעם. אבל חלקו היה צנוע בהרבה. הוא חזר הביתה עם 3.5 מיליון דולר, לפי הערכות. סכום מכובד, כמובן. אבל לא גיל שויד. ועדיין, אפשר היה לרכוש חווילה נאה ברעננה. לרהט ברוחב לב. לגדל את ארבעת הילדים שלו ושל גילת בנינוחות. ועדיין: צריך לעבוד. הוא בחר להמשיך בדרך עצמאית. לא להצטרף לאביו, למשל, שברבות הימים עבר לתיווך והשקעות בנדל"ן, וזכה להצלחה גדולה ולרווחים שעלו על אלה המפורסמים של הבן, מהאקזיט בסאיטסה. נפתלי וגילת בנט חזרו

לישראל. הוא החל לפרסם טור אישי: "סיפורו של מנכ"ל סטארט-אפ" בעיתון הכלכלי "דה מרקר". ייעוץ מעשי ליזמים ולמנהלי חברות. הכתיבה משובחת. נהירה ופשוטה. בשביל מי שביקש למתג עצמו כמצליחן, היה לזה ערך שלא יסולא בפז. בנט הופיע כאיש מקצוע חברי, מנוסה ומעודכן. כולל חוש הומור וקריקטורה עצמית חביבה. אבל אז פרצה מלחמת לבנון השנייה והוא הלך, כרגיל, למילואים. הטורים בוששו להתפרסם. אולם עם תום המלחמה פרסם "מנכ"ל הסטארט-אפ" טור חריג. רחוק מענייני ה"דה מרקר". הטור הביא לידיעת הרבים את דברי הקינה שהשמיע אחד מחבריהם ל"צוות הדוסיס" על קברו של עמנואל מורנו. כאן, נולד בנט אחר. לאחר שנכנס לפוליטיקה, אגב, סיפר לבני שיחו שהתנגד להרחבת הפעולה הקרקעית במלחמה. רוצה לומר: איני שש תמיד אליי קרב.

בתום הקרבות הגיעה ההזדמנות. בנט הכיר את איילת שקד. מי שתהיה שותפתו האידאולוגית והפוליטית מאז ועד היום. היא הייתה מנהלת לשכתו של ראש הליכוד המובס והחובל

הברית, והתחילו לעבוד בכל הכוח. באותה השנה הוא התמסד פעם נוספת. את טקס הנישואים של נפתלי וגילת בנט ניהל הרב הראשי של שכונת אחוזה בחיפה, פרופ' דניאל הרשקוביץ. גילת, בת מושב אוריה שליד בית שמש, הייתה חילונית. בת למשפחת אמנים, מוזיקאים. הפרופ' הרשקוביץ, מתמטיקאי עם השקפת עולם ליברלית, היה מחותמי אמנת כנרת - שהפגישה חרדים עם רבנים רפורמיים; מתנחלים עם אנשי "שלום עכשיו". מעט אחר כך הצטרף לפוליטיקה והיה לראש רשימת "הבית היהודי". כשבנט התמודד על התפקיד, אחרי עזיבת הרשקוביץ, תמך האחרון דווקא ביריבו זבולון אורלב.

באירוע ההוא חגגו הנשים והגברים במעורב. לא הייתה מחיצה. החברים לאוניברסיטה וליחידה השתוללו עד אור הבוקר, וחלמו על עתיד רווד ואקזיטים מרפדים. בנט זנח את האקדמיה, והתמסר לחלום החדש. סאיטסה גמגמה. הכסף עמד להיגמר. המנכ"ל היקר פוטר, בנט, חבר קבוצת המייסדים, תפס את מקומו בשכר מקוצץ ועקר עם גילת לניו יורק. זו הייתה השנה שבה קרטו התאומים. הבורסה נפלה, בועת הדוט-קום התנפצה.

עולם הטכנולוגיה היה על הרגליים. סאיטסה פיטרה כשני שלישים מעובדיה והגיעה אל סף פשיטת רגל. בנט סיפר על התקופה הזו: "חייתי בניו יורק ארבע שנים, שבהן לא ידעתי אם אגמור את החודש. זחלתי על הגחון. התגוררתי בדירת סטודנטים. גירדנו את רמת ההישרדות במשך שנתיים, וכל הזמן יזמנו עוד יזמות. רובן נכשלו. נגמר לנו הכסף. היה לנו קצה חוט - מצאנו משקיעים שאמרו שאם נצליח לגייס מיליון דולר, הם יביאו לנו 2.5 מיליון דולר. הצלחנו לגייס 800 אלף, ואחד השותפים גייס מסבתו את ה-200 אלף הנותרים". בנט היה המנכ"ל. המנוח היה של ליאור גולן, שהמשיך להזרים רעיונות חדשים. בנט לא תמיד רצה להקשיב. גולן נסע אליו לניו יורק כדי למצוא מסילות לראשו: "ביקשתי ממנו להצטרף אליי לקניית חיות לאשתי. מכיוון שהוא חיבב אותה הוא הסכים להקדיש לזה זמן ובא איתי לחנות ויקטוריה'ס סיקרט. שם פתאום היה לו זמן. סיפרתי לו את הרעיון שלי, ונשמטה לו הלסת. זה בסופו של דבר היה מה שהביא את הפריצה, הרעיון ששינה את דרכה של סאיטסה". חוסר קשב והתמודדות בעייתית עם ביקורת חוזרים לא פעם בסיפורים על בנט.

ההייטק קורץ

הוא למד משפטים בירושלים. זמן קצר קודם לכן היו ירושלמים אחרים מעורבים בהנפקת סטארט-אפ מבטיח, "צ'ק פוינט". הדולרים קרצו. ערב אחד התכנסו שלושה חברים על ספסל בגן ציבורי בעיר, ביניהם בנט. לא היה להם מושג במה יעסקו. לא רעיון למוצר. לא כסף. רק רצון להשתלב בטרנד הסוחף

יחי הייטק, בסאיטה // צילום: ניר קידר, "הארץ"

נתניהו לקח חלק בהנדסתה, בחדרי חדרים. ובנט תדלק אותה מרחוק עבורו, בזהירות המתבקשת. בלי להיחשף. ממש כמו אז, בהרי השוף ושדות החשיש שבדרום לבנון. המילואימניקים עבדו עם אחד מיועצי התקשורת הצעירים שצמחו אז בערוגה הפוליטית של הימין, משה קלוגהפט. בחור פיקח, חובש כיפה.

"הספינים שלך הורגים אותנו" - זעקו המילואימניקים נגד אולמרט.

אב שכול ממלחמת לבנון הובא אל הכנסת והעשיר את המסע בדמעה אותנטית מקנקן השכול. בנט את קלוגהפט הניעו מהלכים בשקט, והמחאה הפכה אפקטיבית מרגע לרגע. המילואימניקים הפגינו בתוך בית קברות - לצד מצבתה של גולדה מאיה. דבר כזה עוד לא היה אז. אמנם המיקום היה בוטה. גט. אבל זה עבד. חותמת האיכות של בנט-קלוגהפט החלה להתפרסם. הקמפינים שלהם השתוללו ברשת. יצירתיים. שוברי גבולות. חריפים. ברוטאליים. ברשת, למד במהרה בנט, אין דין ואין דיין. כל הגבולות פרוצים. קלוגהפט אז עוד לא בן 30. במהלך השנים הבאות תוליד אותו האמביציה למשעולים שלא ייאמנו. בנט זיהה את הכישרון חסר הרחמים שלו טוב יותר מנתניהו.

בנט מחשב מסלול מחדש

השמועה על הרכש הנוצץ שבנימין נתניהו הביא למצודה עשתה לה כנפיים. מפה לאוזן לחשו בציונות הדתית על הפלא שעשה 145 מיליון דולה, ועכשיו משקיע עצמו בעניינה של ארץ ישראל. אנשים החלו לעלות אליו לרגל. לבקש תרומות. עזרה לקידום עמותות זיכרון וחזיון מערכת החינוך במתנ"ס זה או אחר. אפילו כתבים מעיתון הציונות הדתית "מקור ראשון" קיוו ש"הרכש" יצילם מידי המו"ל שלמה בן צבי, שהתקשה לשלם את משכורתיהם. הרי לבנט היה אקזיט, אמרו. והוא הגיע מאמריקה. ולדודים מאמריקה יש חברים עשירים. למה לא? מי יכול היה להעלות בדעתו שבשעה שכולם מרכילים על "האקזיט" - נפתלי בנט התמקח על כיסוי הוצאותיו בלשכת נתניהו. בעיתונות רמזו שזה גם הרקע לפיצוץ עם שרה נתניהו, שגילתה על ההסדר בין בעלה לתלמידו ופיצצה אותו לכאורה, וגם דרשה לסלקו מן הלשכה. טעות לחשוב שמשגיו של בנט היו רק בגזרת שרה נתניהו. הוא היה בוטר פוליטי. צעיר מוכשר - אבל מעט עיוור וחירש למערכת שביקש להיקלט בה. הוא טעה וביסס את מעמדו על איש אחד. בנימין נתניהו. ומרגע שזה מאס בו - נותר ככלי ריק בשולי הדרך.

בנימין נתניהו, שהנהיג סיעה שסועה של 12 ח"כים בלבד. בנט מכר את עצמו כמעריץ נתניהו וכהזדמנות הטובה ביותר שלו. נתניהו בחן את הרזומה - וקיווה לגדולות. מעולם, נדמה, לא הגיעו בוגרי סירת מטכ"ל כמותו למצודת זאב. ודאי שלא סטארטאפיסט מוצלח. ובנו נקרא על שם יוני? אהבה ממבט ראשון. כמורה הוא הביט במבט מצועף בתלמידו הטרי והמוכשר. הוא טיפח אותו, כאח המפלס לאחיו מסילות בשדה קוצני. נתניהו התקשר לעיתונאים, לסוקרים וליועצים, וביקש שיסייעו ל"רכש" שזה אך הגיע. פגישה או שתיים, הסביר, קצת אוריינטציה לעולם הפוליטי. תרבות ארגונית. רשתות הקשר הגלויות והנסתרות של הענף.

כך יצא בנט בחסות הבוס לרכוש מילון למנוחים בסיסיים וגייפי אס פוליטיים מעודכנים. הפגישות הן התקיימו בדרך כלל בבתי קפה תל אביביים. נמשכו שעותיים-שלוש ויותר. "הרכש" הותיר רושם מורכב. המון ביטחון עצמי. אני עשיר. אני חכם. ואמביציוזי. אני אגיע ל"שם". חכה רגע, אמרו לו. נשום עמוק. אל תרוץ. אל תדרוס. צא למסע היכרות עם השטח. תחזה. תריח. תטעם. והכי חשוב, אולי, סדר לך רשת ביטחון רחבה. ביבי לא מאפשר לאיש לקבוע עבורו את סדר היום. לא החלטות. לא פעולות. אין משבצת כזו לידו. לא הייתה ולא תהיה. ולכן צא והקם לך קואליציות. כאלה שיסייעו לך להעביר את הצעותיך אצל ביבי. ושים לב - אל תמחק איש בדרך. כבד את קודמיך. הליכוד הוא מפלגה עם אתוס וקודים התנהגותיים. אולם גם כאן נפלו הדברים על אוזן ערלה. נפתלי בנט העלה באש את כל מה שהיה לפניו בלשכת יו"ר הליכוד. מקביליו וקודמיו במעגל הקרוב הושפלו.

שרים לשעבר, חברי כנסת ופעילי שטח נוצלו על ידו בבוטות. הם תיארו תמונה של מי שמגיע, מספק את צרכיו ואחר כך מסובב את הגב. בלשכה, היה לו שיתוף פעולה צמוד עם שקד, שהגיעה תקופה קצרצרה לפניו. וגם יחסים סבירים עם צעיר ערמומי ומתוחכם - שלום שלמה (ר' מסגרת).

אבל את הדיווידנדים מול הבוס נתניהו הצליח בנט לגרוף במהירות יחסית. בימים ההם, שלאחר מלחמת לבנון השנייה, הציבור היה מבוהל. העורף היה פגוע, החיילים היו ממורמרים. המורל ברצפה, והזעם בשמים. הרחוב חיפש אשמים. ראש הממשלה אהוד אולמרט הושפל תחת כל עץ רענן. שר הביטחון עמיר פרץ היה לסחבה. נתניהו תרם לכל זה בשקט. מבלי להיחשף. הוא חיכה שהחבורה הזו תרוסק בידי "הרחוב". והוא רק יהיה שם - נקי מרובה - כדי להציל את העסק. ובקמפיין הזה, לא היה נדבך יעיל יותר מ"מחאת המילואימניקים".

הרב שיהפוך ליריב

את טקס הנישואים של נפתלי וגילת בנט ניהל הרב של שכונת אחוזה בחיפה, פרופ' דניאל הרשקוביץ. הרשקוביץ, מתמטיקאי עם השקפת עולם ליברלית, הצטרף לפוליטיקה והיה לראש הבית היהודי. כשבנט התמודד על התפקיד, אחרי עזיבת הרשקוביץ, תמך האחרון דווקא ביריבו אורלב

עם אשתו גילת // צילומים: אליהו הרשקוביץ, ניר כפרי, "הארץ"

את טעמם. אופיים. צורכיהם. להיטמע בקרבם עד שאי אפשר יהיה בלעדיו. ואז לבנות באמצעותם את הפלטפורמה שתובילם אל האקזיט הגדול - ראשות הממשלה. הכישלון במצודה יקבל אז את הפרופורציות האמיתיות שלו: מחלת ילדות. ממש כפי שאירע בסאיטסה. המוצר הראשון הוא במקרים רבים כישלון; לא צריך להרים ידיים.

הסיפור שאירע לו במצודת זאב עמד לחזור על עצמו במועצת יש"ע. כתבים פוליטיים שעבדו מולו אצל נתניהו - הגיעו לביקור ונדהמו. המתיישרים פשוט לא הכירו אותו. זה היה מביך, סיפר אחד. אנשים ניגשו אליי - והתעלמו ממנו. החיכוכים בין בנט האמביציוזי לבין ותיקי הנהגת המתנחלים לא איחרו לבוא. אבל הפעם למד את הלקח. לצד הפעילות הזו עמל עם איילת שקד על הקמת הסטארט-אפ הבא: "ישראל שלי". משה קלוגהפט סייע לנסח את האסטרטגיה התקשורתית:

עשייה ציונית, הכשרת הימין בלבבות הישראלים עם מינימום פוליטיקה ומקסימום יצירתיות, ומלחמה חזיתית בכל ארגון או גורם שנתפס כ"פוסט-ציוני". אף מילה על כיפות או זהות דתית. ישראל שלי היא לא מפלגה, ויכלה לגייס תרומות כאוות נפשה. השיטות של בנט-

קלוגהפט-שקד עלו מדרגה. בהתחלה מסמנים מיהו ציוני טוב ומיהו בוגד, ואז תוקפים. כשגלי צה"ל נלחמה על המשך מימונה באמצעות חסויות, חבורת בנט תקפה: "מאות לוחמים וקציני מילואים מחתימים עצומה נגד גלי צה"ל - פעילי טרור וערבים המתנגדים לקיום המדינה תומכים בה. ביום אחד קיבלו מאות אנשים מסרונים מדוברי חמאס ופת"ח - אנו תומכים בגלי צה"ל. מתנגדים לסגירת התחנה". אנשי ישראל שלי התחזו לאנשי גלי צה"ל, התקשרו לפלסטינים ושוחחו עמם על הגיונותה של התחנה. בתום השיחה ערכו את הטקסט ושיגרוהו באותם מסרונים. השחקן דביר בנדק נתפס כמתנגד להיכל התרבות באריאל? מעתה הוא אויב התנועה, ושם לא בחלו באמצעים להכפיש אותו.

בין הדיגיטל לגבעות השומרון

באביב 2011 פרסם רביב דרוקר את תחקיר "ביבי טורס" בערוץ 10. שורת התורמים והתנאים המפליגים להם זכו הזוג נתניהו בנסיעותיהם נחשפו לעיני כולל. הערוץ הסתכסך עם לשכת ראש הממשלה, משפחת נתניהו הגישה תביעת דיבה ענקית. סופו של עניין, אגב, בפשרה. אבל מאחורי הקלעים סימנו אויב נוסף לצד דרוקר.

אצל נתניהו האמינו שהעיתונאי התבסס על מידע שהועבר אליו על ידי נפתלי בנט. אפשר שאמנם כך היה ואפשר שלא. דבר אחד ברור: היה זה אקורד הסיום לכל פיוס

ואלה שנרמסו בעת שחגג בלשכת נתניהו גמרו אומר לחסל עמו את החשבון.

אפשר רק לנחש מה עבר בראשו בשעה שאולמרט הודח ונתניהו תפס את מקומו. איזה פספוס! בנט לא הבין כיצד טעה. הוא החכם. וכל כוונתו הייתה להיטיב. ואולי בכל זאת אפשר למצוא לו איזה תפקיד? החברים מסירת מטכ"ל דיברו על לבו של משה (בוגי) יעלון שינסה לסייע. יעלון קיבל אז את המשרד לאיזורים אסטרטגיים. משרד עם שם מפוצץ ופעילות מגוחכת. אבל גם הם חזרו בידיים ריקות. השער סגור. ועתה אפשר רק לנחש מי היה זה שרץ לספר ששרה נתניהו בלמה את מינויו למנכ"ל המשרד.

רעייתו גילת, שפית קינוחים, שדרגה את עסקיה. והוא ניסה לאתר פעילות חדשה. התחרה על ניהול כמה חברות טכנולוגיה צעירות. חזר לכתוב ולפרסם את טורו הרהוט ב"דה מרקר". החברה המעניינת מכולן, שאליה קיווה להצטרף, מוכרת לכל אחד מאיתנו: waze. אורי לוי, נשיא ומייסד-שותף: "אמנם נפתלי היה מועמד לניהול החברה. ואפילו מועמד מצוין. אבל אנחנו בחרנו בנועם ברדיין". בנט לא התייאש. עכשיו החל לשווק עצמו עם ליאור

גולן, הטכנולוג הגאון שיום עמו את סאיטסה, כיועצים לחברות הייטק צעירות, בהצלחה מסוימת. במחצית השנייה של 2009 הציגו לו זאביק הולצמן וצביקה שכטר מקרן הון הסיכון גיזה לנהל סטארט-אפ אחר. סולוטו. אבל שלושה חודשים אחר כך, בסוף 2009, הוא עזב. החיידק הפוליטי כבר שלט בדמו. התזוית שאפיינה את אופיו לאורך כל הדרך הפכה מצבאית, לעסקית, לפוליטית. גם כאן הוא יעשה טעויות, אבל ילמד שהוא צריך להשתנות ולהשתכלל.

מועצת יש"ע חיפשה לעצמה מנהל חדש. המנכ"ל המיתולוגי, פנחס ולרשטיין, התפטר משום שסירבה לגנות, כדבריו, את אנשי "תג מחר". ולא רק. איילת שקד ומשה קלוגהפט הוזעקו כדי לבחון את היתכנות העניין. קלוגהפט הרי טען כבר מזמן שאפשר לצאת למסע לראשות הממשלה, גם מתוך הכיפות הסרוגות בשטחים. בבלוג שפרסם באתר arg של "מעריב" כשנה קודם לכן הסביר: "הפוטנציאל האמיתי של מפלגות הימין נע מנערי הגבעות ביהודה ושומרון, דרך המתנחלים הבורגניים באלקנה, עובר דרך הדתיים הלאומיים הצפונבונים ברעננה, פתח תקווה וגבעת משום שסירבה לגנות, וממשיך אל עבר הציבור המסורתי הרחב. ועוד לא התחלנו לדבר על ציבור חילוני ימני (צעירים, למשל) ועל ציבור חרדי ימני שיועדים מה יקרה יום למחרת הבחירות, כשש"ס תפגוש כיסא בממשלה".

הכניסה ללשכת המנכ"ל, לתפיסת צוותו המתגבש של בנט הצעיר, תאפשר עריכת היכרות בלתי אמצעית עם אותם "נערי הגבעות ביהודה ושומרון והמתנחלים הבורגניים באלקנה". אפשר יהיה להכיר

אויבים, אוהבים וחברים לרנע. עם נתניהו, אורבך ולפיד // צילומים: אוליביה פיטוסי, אמיל סלטן, "הארץ"

בפייסבוק וביוטיוב כחלק בלתי נפרד מהדנ"א הסייברי. בנט בנה את עצמו ציבורית, וכרגיל, היה עמום באשר למניעיו, לאידאולוגיה שלו ולקורות חייו. אם תהו למשל מה אירע ליחסיו עם בנימין נתניהו, ענה שהתערערו בשל ויכוח אידאולוגי שפרץ ביניהם בעת שניהן כמנכ"ל מועצת יש"ע. קל יותר להאשים את ביבי "השמאלן" שהקפיא את הבנייה, מאשר לחשוף את התמונה המלאה.

בנט מכר חלומות בקצווי ארץ. דיבר את עצמו לדעת. החיך המפורסם הפך לסימן היכר הבולט ביותר של המותג החדש. נער הפוסטר החדש תוקפניים פלוס חיוך מסווה, שווים תודעה מרוככת. נער הפוסטר החדש של הימין עבד ביום ובליל. ישן בשטח. לן אצל חברים והתקלח במשרדים או בבתים זרים. חוטף אוכל בתחנות דרכים עלובות. מתגלח במכונה חשמלית במכונית. ממש כמו בנימין נתניהו בשביעיות של 1988.

ככל שנקפו הימים החל אמנם להיראות כמו קומונר של בני עקיבא. וגם התנהג כך. זה לא שהכיפה הזעירה גדלה על ראשו. אבל לפעמים היה נדמה שאמנם כך. בנט דיבר אל המתנחל שנוגד וגדל בשטחים. שרוצה לנסוע לים. לאכול במסעדה טובה ולנפוש בצימרים. שמשקיע הכול בחינוך ילדיו, כדי שיהיו הייטקיסטים כמוהו, או לפחות עורכי דין. אלה שרוצים להיטמע מחדש בישראל הגדולה, לטשטש את הקו הירוק, להתגייס לטיירת מטכ"ל. לדבר אנגלית משובחת, לנסוע בעולם ולהתחתן עם אישה יפה שעושה קרם ברולה ברמה עולמית. והוא דיבר גם אל הוותיקים וחובשי הכיפות הגדולות. השארים שהותיר הרב כהנא ביהודה ושומרון. אנשי הגבעות ותג מחיר. הוא היה אצל כולם - בואו איתי, אמר להם. תיאר את ה"אקזיט" האמיתי. יחד נעלה לקריית הממשלה בירושלים. יחד ניקח עמנו לשם את כל עם ישראל. והוא הרי איש מכירות נפלא. כמו אביו, גייס התרומות וזים הנדל"ן; כמו הפטרון שהיה לנצח בתודעה ולדקה ברזומה, בנימין נתניהו. הם האמינו. מי לא רוצה לחלוטם? וכך הצליח לחסוך לעצמו הקמת מפלגה חדשה. אורי אורבך פנה והציע שיצטרף אל הבית היהודי. 12 מנדטים - ניבא אז מנחם לז, הסוקר הקבוע של ערוץ הכנסת. אז זה היה נראה כמו פנטזיה פרועה.

וכאשר התברר כי בשיאו של המאבק על כיבוש המפלגה מול זבולון אורלב ופרופ' דניאל הרשקוביץ, עקב באמצעות

אפשרי ביניהם. הקוד הגנטי של הליכוד מרשה לחבריו לעשות הרבה דברים. אפילו לפצל את המפלגה ולהקים את "קדימה". דבר אחד אסור בתכלית: "הלשנה". כאשר בנט ירצה לנסות להתמודד על מקום בליכוד - הוא חייב לקחת זאת בחשבון. גם אם יביא עמו ויפקוד תומכים. הסיפור הזה ירדוף אחריו לעולמי עולמים.

בספטמבר 2011 התפוצצה גם פרשת יחסיו עם מועצת יש"ע. ברקע הדברים עמדה המחאה החברתית. מאות אלפים ברחובות. כיפות סרוגות לצד שיניקנאים, גיל העמידה לצד הגיל הרך, עשירון שני לצד עשירון עשירי. בנט לא רצה להפסיד את הטרנד. להיותר עם האג'נדה הישנה של המתנחלים והכיפות הגדולות שלהם. בלי לחשוב פעמיים ירד לתל אביב. וצפצף על מי שנשאר מאחור - על ההר. יו"ר המועצה, דני דיין, ניצל את ההזדמנות וערף את ראשו באחת. כמו אז בליכוד, אצל נתניהו. כי כמה אפשר לסבול את גבהות הלב שטרם רוככה? האם אינו מבין שגם האחרים אינם באמת טיפשים? דני דיין היה בעצמו איש הייטק. וגם

האנגלית-האמריקאית שלו משובחת. והוא החליט שנמאס לו לשלם את שכרו של אדם שרץ לשדרות רוטשילד - אבל לא לחברון. גם כאן בנט המשיך לספר אחרי כן שהוא ודיין היו ונשארו במערכת יחסים טובה. דיין סיפר לחבריו סיפור אחר לגמרי. בכל מקרה, הפעם, בניגוד לפעם הקודמת, היה לבנט את ישראל שלי. ובכלל, הסיפור במועצת יש"ע מיצה את עצמו. הגיעה העת להיערף לשלב הבא - הבחירות לכנסת. אמנם בנט כבר חבר לנתניהו והתנתק ממנו ברעש גדול, אבל לא הפסיק לראות בו מודל מוצלח לחיקוי. היתרונות המובנים של שניהם בעיניו היו אנגלית קולחת בחליפה הייטקית לצד אידאולוגיה נוקשה. אז אם ביבי הוא מסבירן לאומי, למה שהוא לא יהיה? בנט יצא לחצר ביתו והסביר את עמדת ישראל בעיניו איראן - בצל העצים המלבלבים. ואז העלה את הסרט ליוטיוב. בינגו.

בסייאן התקשרו וביקשו לראיינו. ההופעה הייתה מוצלחת. ביבי ג'וניור. קלוגהפט סיפר: "אחרי שהופיע פעם אחת, הזמינו אותו שוב ושוב. ואז החלו להגיע פניות גם מהתקשורת הישראלית". קצב העלאת הסרטונים הוגבר. עכשיו היו גם עימותים. וסיפורי חוויות. וכל מה שמקובל ברשת. נפתלי בנט הפך לאושיית רשת פעילה. הוא נטמע

החבירה לנתניהו

בנט מכר את עצמו כמעריץ נתניהו וכהזדמנות הטובה ביותר שלו. נתניהו בחן את הרזומה - וקיווה לגדולות. מעולם, נדמה, לא הגיעו בוגרי סיירת מטכ"ל כמותו למצודת זאב. ודאי שלא סטארטאפיסט מוצלח. ובנו נקרא על שם יוני? אהבה ממבט ראשון. כמורה הביט במבט מצועף בתלמידו הטרי והמוכשר

במהלך קמפיין הבחירות // צילום: אמיל סלמן, "הארץ"

קרא את המפה מהה. המהלך הזה והסקרים שפרגנו, עזרו לו להשיג ניצחון מוחץ בבית היהודי. אבל זו הייתה רק ההתחלה. מבצע "עמוד ענן", שהגיע מעט לאחר מכן, היה הזדמנות יוצאת דופן. פעם, אביגדור ליברמן היה נכנס למשבצת הזו. ויורה בכל מה שזו. צריך לחסל. להרוס. להשמיד. אבל ליברמן סכר פיו כמעט.

נתניהו היסט להרחיב את המבצע, ליברמן גיבה, ובנט נכנס לנישה במהרה. בסיום הפעולה הצבאית, מנהיג חדש נולד בימין: נפתלי בנט. "באנו להוביל את - לא להשפיע". קלוגהפט ואחרים הנדסו אותו בקפידה. ובנט, בניגוד למקרים רבים בחייו, היה ממושמע. קמפיין של חיוכים, צ'פחות, צבעי היי

טק ירוק-כחול שהחליפו את הכתום המתנחל, והרבה פייסבוק. נתניהו נלחץ, שרה עוד יותר. הליכוד תקף את בנט, ובנה אותו. לכל רפליקה היסטורית מבית מפלגת השלטון הגיב בנט בחיוכים ובאהווה, בשלושה סטואית כמעט. ההישג היה אדיר. 12 מנדטים, ההבטחה מומשה. הבית היהודי קיבל משרדים נפלאים, תקציבי עתק וגם ברית עם יאיר לפיד, שתתפרק בעתיד. אנשי מפלגתו הסוכה, בעיקר הפלגים הקיצוניים שבהם, לא סמכו עליו, גם בנקודה הזו. מאז ומעולם הסתכלו עליו

בחדשנות. בנט המשיך בטקטיקת המאה ה-21 שלו: חיוכים, חיבוקים, ועוד חיוכים. דאג לקרב את אורי אריאל, האיש החזק במפלגה, שנשם פוליטיקה עוד לפני שבנט למד להלך על שתי רגליים. נכס נסתר בחצרו הפוליטית של נפתלי בנט הוא המשרד לענייני ירושלים והתפוצות. בנט הוא השר הממונה, ומתוקף כך אחראי על

הרשות לפיתוח ירושלים; ועל הרשות לפיתוח מזרח ירושלים. הוא ממונה על הקמת פרויקטים כמו אתרי חוויה תנ"כיים בעיר, ועל קידום התיירות אליה. הוא מחזיק "תיק האנטישמיות" בעולם. בהיעדר התנגדות מיוחדת מצד אביגדור ליברמן, גם השגרירויות והקונסוליות פתוחות בפניו. הנושא חשוב ואין להקל בו ראש. והוא גם מופקד על החינוך היהודי-ציוני - בארץ וגם בחו"ל. גם הקשר עם גורמים רלוונטיים בחו"ל, כמו תורמים פוטנציאליים עשירים, נשמר כך.

חוקר פרטי אחר מחנה אורלב - סלחו לו. בנט דיבר על "טוהר מידות", כאילו הוא המצפן המוסרי ולא להפך. בלי להתבלבל ובלי להתבייש. הנה, אמרו האוהדים שמספרם הלך וגדל, גם לנו יש מנהיג עכשווי. שלא מחשבן ולא עוצר באדום. רק ככה אפשר להתקדם בארץ הזו.

גם הסתבכותו בהנהלת חשבונות מפוקפקת עברה בלא פגע. מבקר המדינה קנס אותו - והסיפור נשכח. אנד אוף סטורי. וגם הצרה הנוכחית, שנבדקת אצל מבקר המדינה - הרי תבוא על פתרונה. אמנם המבקר עיכב את הזרמת תקציבי החוק למימון מפלגות. ועל כן שורה ארוכה של נותני שירותים טרם קיבלו את גמולם. בנט יודע

להרגיע, לחבק, להבטיח. האם אנשים כמו אורית סטרוק העזו לחלום שמנהיג רשימתם יתנחל בקונצנוזוס? כזה שהופך לאתרוג רך ושמונני אפילו במערכת "ידיעות אחרונות"? וכל זה מבלי שיצטרכו לשנות דבר מעמדותיהם? עבורם זו זכייה בלוטו, לא פחות.

בכלל, ההתנהלות התקשורתית של בנט היא פרק מאלף בפני עצמו. את אנשי "מקור ראשון" הוא כבש כיעד ממוקד. במתק שפתיים והבטחות לרוב. אחרי ששריין את "עיתון הבית", זיהה גם במו"ל "ידיעות אחרונות"

נוני מוזס מטרה אפשרית. העובדה ש"ידיעות" החליטו לפנק-לפנק: לפנק את כל מי שהוא לא נתניהו כמעט, סיעה לא בנט התקרב לאנשי "ידיעות". אפילו ניסה לשכנע את מוזס לקנות את "מקור ראשון" (מהלך שנכשל), והוא ודאי לא מאוכזב מהעובדה שמוזס בוחן הקמת עיתון לציבור הכיפיות הסרוגות. התמורה ברורה: בנט יודע את כוחם

של תקציבים ממשלתיים בענף הפרינט המידרדר, וגם מבין את היכולת לתת ולקבל בחזרה, באמצעות פרויקטים של תוכן שיווקי, למשל.

אפיזודה מנהיגותית ושינוי אישיותי

באוקטובר 2012 הודיעו בנימין נתניהו ואביגדור ליברמן על ריצה משותפת בבחירות. הכנף הימנית של המפה הפוליטית נותרה כמעט יתומה. בנט

כיבוש הבית היהודי

בנט מכר חלומות בקצווי ארץ. דיבר את עצמו לדעת. החינוך המפורסם הפך לסימן היכר בולט. מסרים תוקפניים פלוס חיוך מסווה, שווים תודעה מרוכנת. נער הפוסטר החדש של הימין עבד ביום ובליל. ישן בשטח. לן אצל חברים והתקלח במשרדים

נטע דר

במפלגתו עדיין מתקשים לקרוא אותו. אדם שבסיס כוחו בגבעות השומרון, אבל עדיין מעריץ את שמעון פרס. כשבנט היה מגיע ללשכת הנשיא היוצא, הוא נהג להקשיב בשקיקה לדבריו, כותב בפנקס קטן כל רעיון מפי מנהיג מחנה השלום וחוזר מלא השראה. לא משהו שהרב דב ליאור יראה בעין יפה

השלישייה המובילה של בנט

ח"כ איילת שקד: ילידת 1976, נשואה ואם לשניים. בת לאיש עסקים אמיד מהרצליה פיתוח, גרה בתל אביב. הגיעה אל נתניהו כפעילת ליכוד צעירה ונמרצת. מהנדסת ומתכנתת בהשכלתה. מאז הכירו בלשכת נתניהו הפכה לבעלת ברית ושותפה קרובה בפעילותו הפוליטית, כמו גם למסבירתו הציבורית המובילה. הברית ביניהם - יציבה ואמינה. פעלו יחד במסגרת "ישראל שלי". המשיכה בפעילותה בליכוד עד לפני כשנתיים וחצי, והייתה גם חברת מרכז המפלגה. הצטרפה עם בנט ל"הבית היהודי" ונבחרה בפריימריז. היא ח"כית פעלתנית, חרוצה וקולנית מאוד.

משה קלוגהפט: אסטרטג ויועץ פוליטי (וגם פזמונאי לעת מצוא). יליד 1980, מתגורר עם רעייתו ובנו בגבעת שמואל. חבר לבנט בתקופת נתניהו כראש האופוזיציה, והפך ליועץ הסתרם האינטימי ומנהל הקמפינים הפוליטיים שלו. נולד בבת ים. אביו יבואן עצצועים בחברת "שחק נא" וראש חטיבת הצעצועים בלשכת המסחר. חכם, יצירתי ואגרסיבי. נטול עכבות. מידת האתיקה של רבים מהקמפינים שהוביל - שנויה במחלוקת. פועל באמצעות חברת תקשורת בשם EDK - "אין דבר כזה". הצלחתו עם בנט ו"הבית היהודי" הפכה אותו לאיש מקצוע מבוקש, ואת פרנסתו הגדולה השיג לאחר מכן מעבודה עם גופים עסקיים.

שלום שלמה: ראש מטה השר בשלושת המשרדים - כלכלה, דתות, וירושלים והתפוצות - ויועצו הקרוב ביותר. יליד 1978, נשוי פלוס שלושה. היה יועצו של נתניהו בעבר. בנט סייע לקידומו של הצעיר. על חשבון אחרים שהרחיק מן הלשכה שניהל עבור נתניהו. "הכורדי מהתענים" קרא לו בליכוד. שלמה אמנם המשיך עם נתניהו אחרי שבנט כבר עזב, ועבד איתו גם בלשכת ראש הממשלה, אבל עזב לאחר סכסוך איתו ועם לשכתו. הוא מקושר בחוגים הפוליטיים ונחשב ל"שחקן" של משה כחלון, יובל שטייניץ, נלעד ארדן ובכירים נוספים בליכוד. הוא ייעץ למיזמים עסקיים, עשה חיבורים לא מעטים בתחום, וגם עבד כלוביסט. בנט ניסה למנותו למנכ"ל משרד הכלכלה, המועמדות נפסלה על ידי נציב שירות המדינה. כיום הוא המוציא והמביא שלו בכל המהלכים. פוליטיים וביורוקרטיים כאחד.

// צילומים: תומר אפלנאום ודניאל צ'יז'יקי, "הארץ"

// צילום: גיל כהן ממן, "הארץ"

זוהי כמובן יחידה קטנטנה לעומת משרד הכלכלה הגדול, אבל היא למדדת על היכולת של בנט לזהות מוקדי כוח לרשת את עצמו ואת מקורביו בהם. קלוגהפט ואחרים תוגמלו בקשרים שערכם לא יסולא בפז. הפקידים לא חשים מאוימים, ואנשי הבית היהודי מקבלים מספיק כבוד מהנטע הזר שהתיישב על כיסא המלך שלהם. כולם רגועים. במגזר המקצועי, לעומת זאת, הביקורת חוגגת. מהתעשיינים ועד העיתונאים המסקרים. הרבה פרגון לפעילותו של בנט לא נשמע שם.

הבית היהודי היה ונשאר מפלגת נישא ציונית-דתית. הוא עצמו לא מחובר יותר מדי לשטח או לרבנים שלהם, לא הרבה יותר מאז שבא וכבש את המפלגה בסערה. לבנט אין רבנים, ולרבנים אין סמכות עליו. מבחינתם הוא עדיין סוג של נטע זה. בחור מרעננה ששתי הנשים בחייו - רעייתו ושותפתו הפוליטית - הן בשר מבשרו של העולם החילוני. השמועות מתרוצצות באזורי המפלגה הזו ערוב לבקרים. מדברים שם על תכניתו של בנט להקים מסגרת פוליטית חדשה. כזו שתיקח נתחים מהבית היהודי, שאריות של ישראל ביתנו ותגרוף עוד קולות מהימין ומהמרכז. כך "יתמרזו" ויסמן את יעד ראשות הממשלה. הוא עושה בדיוק את מה שנתניהו עשה בצעירותו הפוליטית, כששב לישראל וכוכבו דרך. משמיע עמדות ימניות מאלה של מי שמעליו, דואג שידעו שהוא אינאולוג נוקשה, אבל לא נוקשה מדי. נתניהו פלרטט אז עם דתיים לצורך העניין. בנט פועל בציר הפוך. חובש כיפה, ומפלרטט עם חילונים. שומר כל הזמן על נתיב פתוח למיינסטרים הפוליטי.

בדרך, הוא לא בונה יותר מדי בריתות או קשרים. הוא איש אינסטרומנטלי, עם אלמנטים אופורטוניסטיים. עם אביגדור ליברמן נרשמה התקרבות בתקופה מסוימת, ואז התקררות. "ברית האחים" עם יאיר לפיד הייתה יפה לתקופת המשא ומתן הקואליציוני בלבד. אין לו חברים קרובים בליכוד, ומלבד איילת שקד ואורי אורבך, גם לא במפלגתו שלו. שם, עדיין מתקשים לקרוא אותו. אדם שבסיס כוחו בגבעות השומרון, אבל עדיין מעריץ את שמעון פרס. כשבנט היה מגיע ללשכת הנשיא היוצא, הוא נהג להקשיב בשקיקה לדברי זקן השבט, כותב בפנקס קטן כל רעיון שיוצא מפיו של מנהיג מחנה השלום וחוזר מלא השראה. לא משהו שהרב דב ליאור יראה בעין יפה.

סיום: מטריצת החינוך ומבט קדימה

הוא עדיין ילדותי במידה רבה, אבל יודע להשתכלל ולתקן טעויות. כשניסה להבריא את אורי אריאל לשיבת קבינט, תוך עימות מתוקשר עם נתניהו, הבין ששגה, וגם הודה בזה בפני בני שיחו. כך גם במופע האימים שלו ושל חבריו למפלגתו אורית סטרוק ומוטי יוגב, מול יו"ר הפרלמנט האירופי מרטין שולץ. בנט עשה את ההצגה שלו, הבין שהגזים, ונסע להיפגש עם אותו שולץ. כשהתלהם מול נתניהו בעניין שחרור האסירים בטון אחד גבוה מדי ואוים בפיטורים, ירד מן העץ והתנצל. זהו בנט, קיצוני בראשו, פרגמטי ברגליו. פרובוקטור מיושב. אדם שבדק את גבולות הגזרה וחורג מהם לעתים, אבל חוזר לתלם כשהוא ממוקד מטרה.

העלאת הטונים בתקופה האחרונה אומרת רק דבר אחד. בנט מריח בחירות. הן יכולות לבוא כבר בשנה הבאה, או רק במועדן החוקי, ב-2017, אבל הן מגיעות. לכן את קולו שומעים בענייני חוץ וביטחון, יהודה ושומרון, ארצות הברית וחמאס, אסירים ובנייה. בענייני משרדו הרשמי, משרד הכלכלה, הוא בולט תקשורתית הרבה פחות. הוא גם לא מעניין אותו יותר מדי. לא שבנט לא מחפש שם הישגים, אבל זה אינו הקלף שלו. הוא "מר ציוניות", "מר ביטחון וחוסר פשרות". מבחינתו, הוא חייב להמשיך לטפח את התדמית הזו, כדי לאסוף מחדש את החילות שהובילו אותו לראשות מפלגתו, כדי לרצות את אביו המאחזים שמתרוצצים במסדרונות סביבו, ובעיקר כדי להראות לעם היושב בציון שהוא מנהיג בעל תוקף, ולא אופנה חולפת.

למטריצה של בנט בעשור השני של המאה ה-21 אפשר לקרוא "חיוך בצד עקביות". וזה עובד לו. הוא דבק בה, ומתחזק בקרב ציבור תומכיו ובסקרנים. רחבעם זאבי (גנדי) לא הצליח במהלך עשור וחצי לשרג את השיח סביב הטרנספר מעבר לימין הסהרורי. בנט עשה את זה עם השיח על סיפוח שטחים בתוך פחות משנה. הוא עקבי וחד, לא מסתיר את עמדותיו הבעייתיות בעיני מרכז המפה הפוליטית, רק דואג להמשיך ולהציף אותן בצורה נעימה, מחויכת, פייסבוקית והיטיקית. התפיסות שלו שטחיות, העמדות מופשטות. תשובות ברורות על איך ייראה העתיד במדינה דו-לאומית אי אפשר למצוא בלקסיקון שלו. מספיקה לו פסאדת "הישראליות החדשה" והסיסמאות. וזה עובד לו. לא פלא שמבחינת השמאל הישראלי הוא כנראה האיום הגדול ביותר. אולי המפתיע ביותר, שנראה בזירה הפוליטית המקומית בעשורים האחרונים.